

Невидимка

Галина Кирпа

Бог —
наче невидимка.
У нього невидимі руки,
і я ніколи не бачу,
коли він торкається
моєї голови.
Голос у нього
подібний на тишу,
і я ніколи не чую,
коли він мене кличе.

Якось я була впала
й забила об камінь,
аж сльози набігли на очі.
Та раптом
Хтось Невидимий
мовив до мене:
— Не плач, дитя,
до весілля заживе!

Голос той
був подібний на тишу —
лагідний, ніжний —
і я не заплакала.
Відтоді мені не страшно
падати й забиватись,
бо знаю —
до весілля заживе!